15/04/2024

Πειραιώς Σεραφείμ: “Δεν μπορεί να αλλάξει ο Πασχάλιος Κανών – Κανονικώς αδύνατος ο συνεορτασμός με εμμένοντες στην αίρεση”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Ο Πασχάλιος Κανών δεν μπορεί ποτέ να αλλαγή, διότι αυτό αποτελεί βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, σημειώνει ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ σε ανακοίνωση της Ιεράς Μητροπόλεως και προσθέτει ότι “ο συνεορτασμός με κατεγνωσμένους αιρετικούς εμμένοντας εις την αίρεσιν και την κακοδοξίαν, ως οι σύγχρονοι Αντιχαλκηδόνιοι, Ρωμαιοκαθολικοί και Προτεστάντες είναι κανονικώς αδύνατος”.

Η Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο: ***«ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ. ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΑΛΛΑΓΗ;»*** στην οποία, μεταξύ άλλων, καταλήγει σημειώνοντας: “ἡ τυχόν παράβασις ἐπιφέρει τραγικάς Κανονικάς συνεπείας, ἀλλοιώνει τήν Ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία καί νοθεύει τήν ἀκαινοτόμητο

ἀποκάλυψι τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τῶν Ἁγίων Ἐννέα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι χρέος μέγιστον πάντων, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, εἶναι ἡ τήρησις τῆς ἀμωμήτου παρακαταθήκης τῆς πίστεως, ὥστε στό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου «πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. 18,8), νά δυνάμεθα νά ἀπαντήσουμε ἐν ἀληθείᾳ”.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν:

«Πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὅρον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα, καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν. Εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν, καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα· τοῦτον ἡ ἁγία σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς ἐκκλησίας, ὡς οὐ μόνον ἑαυτῷ ἁμαρτίας ἐπισωρεύοντα, ἀλλὰ πολλοῖς διαφθορᾶς καὶ διαστροφῆς γινόμενον αἴτιον· καὶ οὐ μόνον τοὺς τοιούτους καθαιρεῖ τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τολμῶντας τούτοις κοινωνεῖν μετὰ τὴν καθαίρεσιν. Τοὺς δὲ καθαιρεθέντας ἀποστερεῖσθαι καὶ τῆς ἔξωθεν τιμῆς, ἧς ὁ ἅγιος Κανὼν καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ ἱερατεῖον μετείληφεν».

Α΄ Ἱερός Κανών τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τοπικῆς Συνόδου (341 μ.Χ.), ὁρισμένως ἐπικυρωθείς ἀπό τόν Β΄ Ἱερό Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691 μ.Χ.).

Ἑ ρ μ η ν ε ί α.

«Ὁ παρών Κανών, ἀφορίζει μὲν τοὺς λαϊκοὺς ἐκείνους ὅπου παραβαίνουν τὸν διορισμὸν καὶ τὸ Κανόνιον ὅπου ἡ πρώτη Σύνοδος ἐξέδωκε, παρόντος καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα (ὅτι δηλ. νά ἑορτάζεται αὕτη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰσημερίαν, καὶ ὄχι μαζή μὲ τοὺς Ἰουδαίους) καὶ ὄχι μόνον παραβαίνουν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ φιλονεικοῦντες στέκονται ἐνάντιοι. Τοὺς δὲ Ἐπισκόπους, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους ὅπου ἤθελαν παραβοῦν αὐτὸν ταράττοντας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤθελαν τολμήσουν νά ἑορτάσουν τὸ Πάσχα μαζή μὲ τοὺς Ἰουδαίους, καθαίρει τόσον ἀπὸ κάθε ἱερατικὴν καὶ ἐσωτερικὴν τοῦ βήματος ἱεροπραξίαν, ὅσον καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐξωτερικὴν τιμήν, ἀνήκουσαν εἰς τοὺς Ἱερωμένους(ἤτοι τὸ νά ἔχουν τὸ ὄνομα τῶν Ἱερωμένων, τὸ νά συγκάθηνται μὲ τοὺς Ἱερεῖς, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τάς ἔξωθεν τοῦ βήματος ἐνεργείας, κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα, (περὶ οὗ ὅρᾳ τὸν α΄. καὶ β΄. τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ καὶ θ΄. Νεοκαισσαρείας), ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι καὶ τὸν ἑαυτὸν τους ἔβλαψαν μὲ τὴν παράβασιν αὐτήν, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκαμαν νά παραβοῦν. Ὄχι μόνον δὲ καθαίρει τοὺς παραβάτας τούτους

Ἱερωμένους, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τοὺς συγκοινωνήσαντας μὲ αὐτοὺς Ἱερωμένους παρομοίως συγκαθαίρει. Ὅρᾳ καὶ τὸν ζ΄. Ἀποστολικόν». Ὁ περί τοῦ Πάσχα διορισμός ἔγινε ὑπό τῆς Ἁγίας Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.), περιλαμβανόμενος εἰς τά Πρακτικά Αὐτῆς, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἰδία Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν πρός τούς Ἀλεξανδρεῖς Ἐπιστολήν της, πού περιλαμβάνεται ἐν κεφαλαίῳ Θ΄ βιβλ. Α΄ τῆς Ἱστορίας τοῦ Σωκράτους λέγουσα: «εὐαγγελιζόμεθα δ’ ὑμῖν περί τῆς συμφωνίας τοῦ Ἁγιωτάτου Πάσχα ὅτι ὑμετέραις εὐχαῖς κατορθώθη καί τοῦτο τό μέρος [...] Ἐπιπροσθέτως, εἰς τήν ρύθμισιν ἀναφέρονται καί ὁ Ἐπιφάνιος αἱρεσ. 69. καί ὁ Εὐσέβιος ἐν τῇ ζωῇ Κωνσταντίνου, βιβλ. Γ΄ κεφ. 18. καί Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. βιβλ. Α΄ κεφ. Θ΄ (ἤ παρ’ ἄλλους Η΄). Σωζόμενος βιβλ. Λ΄ κεφ. ΚΑ΄, Σωκρ. βιβλ. ΣΤ΄ κεφ. ΙΣΤ΄ καί ΙΗ΄. Ὁ Ἐπιφάνιος αἱρέσει 6. λέγει ὅτι «οἱ αἱρετικοί Αὐδιανοί μετά Ἰουδαίων ἐπιτελοῦν τό Πάσχα, ὅτι δῆθεν οὕτως ἦν ἡ Ἐκκλησία φερομένη, παλαιόθεν δηλαδή».

Ὁ Θεοφώτιστος Ἁγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, πού ἑρμηνεύει τόν ἀνωτέρω κανόνα, ὑπομνηματίζων τόν Ζ΄ Κανόνα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ μετά τῶν λοιπῶν 54 Ἀποστολικῶν Κανόνων ὁρισμένως ἐπικυρώνεται ἀπό τόν Β΄ Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί διαγορεύει ὅτι «Εἴ τις ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, τὴν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσοι, καθαιρείσθω», ἀναφέρει ὅτι ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει: «χρόνου ἀκρίβειαν καί ἡμερῶν παρατήρησιν δέν ἠξεύρη ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδή ὅσες φορές τρώγει τόν ζωοποιόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνει, καταγγέλλει τόν θάνατον τοῦ Κυρίου καί Πάσχα ἐπιτελεῖ˙ ἀλλ’ ἐπειδή εἰς τήν Πρώτη Σύνοδον ἐσυνάχθησαν οἱ Πατέρες καί ἐδιώρισαν πότε νά γίνεται τό Πάσχα, τιμῶσα ἡ Ἐκκλησία πανταχοῦ τήν συμφωνίαν καί ἕνωσι, ἐδέχθη τόν διορισμό πού ἐκεῖνοι ἔκαναν. Λοιπόν ἔπρεπε κατά τόν Χρυσόστομον νά προτιμήσουν καί οἱ Λατῖνοι τήν συμφωνίαν καί ἕνωσι τῆς Ἐκκλησίας περισσότερο ἀπό τήν παρατήρησι τῶν χρόνων καί ὄχι νά ἀτιμάζουν τούς τριακοσίους ἐκείνους Θεοφόρους Πατέρας, ὅπου ἐνομοθέτησαν τοῦτο κατά θεῖον φωτισμόν, νομίζοντες τούτους ὡς ἀνοήτους καί ὑβρίζοντες εἰς τήν κοινήν Μητέρα πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίαν [...] καί βλέπε ἀγαπητέ πῶς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει σχιματικούς τούς Λατίνους, (σ.σ. σήμερον ἔχουν ἀποβῇ καί αἱρετικοί) διότι ἐκαινοτόμησαν τό Πασχάλιόν τους» (Πηδάλιον, σελ. 9, Ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1998).

Ἑπομένως, τό μεῖζον θέμα πού τίθεται μέ τήν τυχόν ἀμφισβήτησιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι ἡ ὕβρις κατά τῆς Θεοπνευστίας τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καί τῆς πίστεως ὅτι ἐν Αὐτῇ ἐνοικεῖ ὁ Παράκλητος Ἀγαθός, τό Πανάγιον καί ζωοποιόν Πνεῦμα πού ὁδηγεῖ Αὐτήν εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν, κατά τήν ἀψευδῆ ἐπαγγελία τοῦ Δομήτορος Αὐτῆς Κυρίου: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν

ἀλήθειαν» (Ἰω. 16, 13) καί ἡ ἀναπόδραστος διαίρεσις τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τούς καινότομους ὑβριστάς τῆς Θεοπνευστίας Της καί εἰς τούς θεοφιλῶς καί θεαρέστως ὑπερασπίζοντας Αὐτήν, ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς τοῦ Πασχαλίου Κανόνος.

Τό Γραφεῖον Τύπου τῆς «Ἱ. Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος» ἐξέδωσε δελτίον τύπου σχετικῶς μέ τήν ἡμερομηνιακήν διαφοράν εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ὅπου μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει, ὡς ἀναγράφεται εἰς τήν ἐφημερίδα «Καθολική» τῆς 23ης Φεβρουάριου 2024:

«...Ἡ Δύση καί ὁ περισσότερος χριστιανικός κόσμος σέ ὅλη τή γῆ, ἐφαρμόζοντας τόσο τό πνεῦμα ὅσο καί τό γράμμα τοῦ κανόνα της Νίκαιας, γιορτάζουν ἐφέτος τό Πάσχα στίς 31 Μαρτίου, διότι ἡ πρώτη πανσέληνος τῆς Ἀνοίξεως εἶναι στίς 25 Μαρτίου, ἡμέρα Δευτέρα. Ἡ Ἀνατολή, ἀκολουθώντας τό Ἰουλιανό («Παλαιό») Ἡμερολόγιο γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, μέ 13 μέρες διαφορά ἀπό τό Γρηγοριανό, θεωρεῖ τήν πανσέληνο τῆς 25ης Μαρτίου ὡς τελευταία πανσέληνο τοῦ Χειμῶνα...πρέπει λοιπόν νά βρεῖ τήν «πρώτη» πανσέληνο τῆς Ἀνοίξεως κατά τούς δικούς της (λανθασμένους) ὑπολογισμούς. Ἡ πανσέληνος αὐτή εἶναι στίς 24 Ἀπριλίου, ἡμέρα Τετάρτη. Κι ὅμως τό Πάσχα δέν θά ἑορταστεῖ στίς 28 Ἀπριλίου, Κυριακή μετά τήν πανσέληνο), διότι ὑπεισέρχεται ἕνας ἄλλος λανθασμένος ὑπολογισμός...Ἡ Ἀνατολή γιορτάζει σωστά τό Πάσχα, σύμφωνα μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νίκαιας, μόνον ὅταν συνεορτάζει μέ τή Δύση».

«Ὁ Παπισμός σκοπίμως δέν ἀναφέρει μία καθοριστικήν παράμετρον διά τόν ὑπολογισμόν: ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα νά γίνεται μετά τό «νομικόν φάσκα», δηλ. τό ἑβραϊκόν πάσχα, συμφώνως πρός τούς ὑπολογισμούς τῶν Ἁγίων Πατέρων. ’Εφέτος τό «νομικόν» εἶναι 28/4 (εἰς τήν συναγωγήν 22/4- 30/4), τῶν ’Ορθοδόξων 5/5, ἐνῶ τῶν Λατίνων 31/3. Τό 2025, τό «νομικόν» εἶναι 17/4 (εἰς τήν συναγωγήν 12/4-20/4), ἐνῶ τῶν ’Ορθοδόξων καί Λατίνων 20/4. Τό 2026, τό «νομικόν» εἶναι 6/4 (εἰς τήν σύναγωγήν 1/4-9/4), τῶν ’Ορθοδόξων 12/4, ἐνῶ τῶν Λατίνων 5/4. Συμπέρασμα: οἱ παπικοί ὄχι μόνον παραβαίνουν τήν Α΄ Οἰκουμενικήν, ἀλλά ἐπιπλέον καταλήγουν πολλάκις νά ἑορτάζουν πρίν ἤ παραλλήλως μέ τό ἑβραϊκόν πάσχα. Ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ Δύσις ἑορτάζει ὀρθῶς, μόνον ὅταν ἀκολουθῆ τήν Ἀνατολήν » (ἐφημ. Ὀρθ. Τύπος, 5-4-24).

Μετά τήν Ἁγίαν Α΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί τά ὑπό τῶν Θεοφόρων Πατέρων δι’ Ἁγίου Πνεύματος τεθεσπισθέντα, ὁ καθορισμός τοῦ Πάσχα δέν εἶναι πλέον θέμα ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, οὔτε ἐφαρμογῆς τῆς λανθασμένης Μετωνίου ἐπακτῆς Ε ἤ τῆς ἀκριβεστέρας ἀστρονομικῶς ἐπακτῆς e, ἀλλά ὑπακοῆς εἰς τήν αἰώνιον ρύθμισιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν δυνατότητα συνεορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα μετά κατεγνωσμένων αἱρετικῶν, ὑπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αὐτό ἀποτελεῖ ἄρνησι τοῦ Κανονικοῦ πλαισίου τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί κατά ταῦτα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν Αὐτῇ, κατά τάς ἐπιταγάς τοῦ προμνημονευθέντος Ζ΄ Κανόνος τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἐπί ποινῇ καθαιρέσως ἀπαγορεύει τόν συνεορτασμόν μετά τῶν Ἰουδαίων καί κατ’ ἐπέκτασιν μετά τῶν κατεγνωσμένων αἱρετικῶν, μετά τῶν ὁποίων ἡ τυχόν συνευχή ἐπιφέρει τόν ἀφορισμόν καί τήν ἀποκοπήν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, κατά τάς διατάξεις τοῦ ΜΕ΄ ἱεροῦ Κανόνος τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, αἱρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω» καί τοῦ ΜΣΤ΄: «Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἱρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» ὁρισμένως ἐπικυρωθέντων ἀπό τόν Β΄ Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Παρέλκει νά ἀναφέρωμεν ὅτι οἱ λεγόμενοι Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγωσμένοι αἱρετικοί ἀπό τήν Δ΄, Ε΄ καί ΣΤ΄ Οἰκουμενικάς Συνόδους, οἱ Ρωμαιοκαθολικοί ἀπό τήν Η΄ καί Θ΄ Οἰκουμενικάς Συνόδους καί ὁ συμφυρμός τῶν Προτεσταντῶν ἀπό τήν Γ΄ καί τήν Ζ΄ Οἰκουμενικάς Συνόδους.

Θά πρέπει κανείς νά εἶναι ἐγωπαθής διά νά θεωρεῖ τόν ἑαυτόν του «κανόνα ἑρμηνείας» τῶν Ἱερῶν τῆς Πίστεως διά νά ἀντιπαρέρχεται τόν θεῖο Ἀπόστολο Παῦλο, πού ἐκλήθη εἰς τήν ὁδόν πρός Δαμασκόν ὑπό τοῦ Κυρίου, πού ἀνῆλθε ἕως τρίτου οὐρανοῦ καί ἀπεκλήθη στόμα Χριστοῦ, διακελεύοντα «αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος » (Τίτ. 3, 10-11), καθώς καί τόν ἀποκληθέντα «μαθητήν τῆς ἀγάπης», τόν Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, ὁ ὁποῖος παραγγέλλει μέ δριμύτητα διά τούς ἐμμένοντας αἱρετικούς : «εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β΄ Ἰωαν. 10-11).

Ἀσφαλῶς οὐδείς ἐχέφρων δύναται νά κατηγορήσῃ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ὡς φανατικούς, ὡς μισανθρώπους, ὡς φονταμενταλιστάς, διότι ὡς θεόσοφοι

γνωρίζουν ὅτι ἡ μεταστροφή τῶν κακοδόξων δέν μπορεῖ νά γίνει μέ θωπεῖες, ὡραιολογίες καί συσχηματισμούς, ἀλλά μόνον μέ τήν ἀκραιφνῆ προβολή τῆς Ἀληθείας. Φωτεινόν παράδειγμα ὁ Ἅγιος ἔνδοξος Νεομάρτυς, Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, πού ἐξισλαμισμένον προύχοντα τῶν Ὀθωμανῶν, ἡ χήρα ἁγία μητέρα του, κυρα-Μαρίνα ἡ Ὑδραία δέν τοῦ ἄνοιξε τήν πόρτα του πατρικοῦ του σπιτιοῦ, ὅταν γύρισε χρυσοφορεμένος στό νησί του καί αὐτό τό γεγονός τόν συνεκλόνισε καί ἀπέβη ἡ ἀρχή τῆς σωτηρίας του. Πῶς θά ἦτο σήμερα ὁ χριστιανικός κόσμος ἐάν ἡ Ὀρθόδοξος Καθολική Ἐκκλησία, ἀντί νά συμμετέχει στούς ἀτέρμονες, «ἀνοσίους» κατά τόν ἐπί εἰκοσαετίαν συμπρόεδρον τοῦ μετά τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν διαλόγου, ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας, κυροῦ Στυλιανοῦ καί ἀνουσίους διαλόγους καί στούς διεθνιστικούς κατ’ ἐπίφασιν Χριστιανικούς Ὀργανισμούς, προσφέρουσα οὐσιαστικῶς ἄλλοθι καί ἀναγνώρισι στήν κακοδοξία ὡς δῆθεν διαφορετικότητα, τηροῦσε τήν ἐντολή τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί διακήρυσσε ἀδιαπτώτως τήν μοναδικότητα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας – Σώματος Χριστοῦ, στηλιτεύουσα τήν κακοδοξία καί τήν αἵρεσι καί ἀποδεικνύουσα συνεχῶς τήν σχάσι τους ἀπό τήν Ἀλήθεια – Χριστός καί προσκαλοῦσα εἰς μετάνοιαν;

Κατά ταῦτα, ὁ Πασχάλιος Κανών δέν μπορεῖ ποτέ νά ἀλλαγῇ, διότι αὐτό ἀποτελεῖ βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ὁδήγησε τούς Θεοφόρους Πατέρας εἰς τήν αἰώνιον σχετικήν ρύθμισιν, καί κατά τῆς Θεοπνευστίας τῆς Ἐκκλησίας, πού δογματίζει ὅτι ἐνοικεῖ εἰς Αὐτήν τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ὁ συνεορτασμός μέ κατεγνωσμένους αἱρετικούς ἐμμένοντας εἰς τήν αἵρεσιν καί τήν κακοδοξίαν, ὡς οἱ σύγχρονοι Ἀντιχαλκηδόνιοι, Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάντες εἶναι κανονικῶς ἀδύνατος, διότι ἡ τυχόν παράβασις ἐπιφέρει τραγικάς Κανονικάς συνεπείας, ἀλλοιώνει τήν Ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία καί νοθεύει τήν ἀκαινοτόμητο ἀποκάλυψι τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί τῶν Ἁγίων Ἐννέα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι χρέος μέγιστον πάντων, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, εἶναι ἡ τήρησις τῆς ἀμωμήτου παρακαταθήκης τῆς πίστεως, ὥστε στό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου «πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. 18,8), νά δυνάμεθα νά ἀπαντήσουμε ἐν ἀληθείᾳ.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ